

En rigtig fighter

42-årige Tina Marie-Louise Campbell fra Vodskov blomstrer i dag på trods af vanskelig opvækst

VODSKOV: - Man hører ofte om udsatte børn - men meget sjældent om dem, som klarer sig godt. Det mener Tina Marie-Louise Campbell fra Vodskov, som debuterede som forfatter i marts.

Bogen, hun har skrevet, handler om hendes eget liv. Og selvom det både har været præget af en utrolig barsk opvækst og alvorlig sygdom, er titlen, Et mælkebøttebarn i blomst, også meget sigende for hendes måde at takle det hele på.

- Jeg gjorde i mange år et stort nummer ud af at holde det hele hemmeligt, og det var i virkeligheden fuldstændigt åndsvagt, mener hun.

Tina er i dag gift med Neil, som hun har to børn med. Men det stod ikke ligefrem skrevet i kortene, at hun skulle ende i en kernefamilie i Vodskov. Opvæksten i Esbjerg var nemlig meget broget. Hendes far var både alkoholiker og voldelig, og moderen var invalid og ude af stand til at støtte Tina, som lider af alvorlig leddegigt. Oven i det hele fik hun i 1999 konstateret aids i udbrud, og sygdommen var så alvorlig, at den næsten var ved at slå hende ihjel.

- På det tidspunkt begyndte jeg at skrive dagbog. For jeg havde det lidt sådan, at enten så skriver jeg - eller også bliver jeg tosset, forklarer hun.

En god veninde, som er journalist, opfordrede hende senere til at bruge dagbogsskriverierne som baggrundsmateriale til en bog. For Tinas liv har ofte været dramatisk, og hun er ofte blevet slået ud af kurs, men hun er også en overlever, der har sine helt egne meninger om, hvordan man kommer videre - selv når det ser allermest sort ud.

Foto: Henrik Louis

Missede eksamen

- En af de perioder, som var meget hård, var dengang, jeg var teenager. I den alder vil man jo gerne ligne alle andre, og så var det ikke nemt at være hende, der så anderledes ud og skulle passe på sig selv, fordi hun havde gigt, fortæller hun.

Sygdommen betød blandt andet, at Tina Campbell måtte opgive sit universitetsstudie lige inden, hun skulle op til den sidste og afsluttende eksamen.

- Jeg havde så få kræfter tilbage, at jeg enten kunne vælge mellem at lave lektier eller aftensmad. Og det går jo bare ikke i længden, forklarer hun.

Tina arbejder i dag som karrierevejleder på Aalborg Universitet. Så selvom hun missede eksamen, har livet efterhånden flasket sig - også i forhold til de barske oplevelser i barndommen.

- Jeg har altid måttet klare mig selv, for der var ikke nogen til at guide eller støtte mig. Men jeg troede heller ikke, det kunne være anderledes, for sådan var vilkårene jo, og det var jo det, jeg var vant til.

Tina fortæller blandet andet, om en far, som slog og ikke ville hjælpe hende op af trapperne, selvom hun havde leddegigt. Moderens invaliditet fyldte også meget. Faderen skulle først og fremmest hjælpe Tinas mor. Derfor lærte Tina hurtigt at være "hende den lille ydmyge, som krøb langs husmurene".

- Der må jo have været nogen, som havde på fornemmelsen, at det ikke gik godt derhjemme. Jeg husker i hvert, at der på et tidspunkt var en pædagog i børnehaven, som bemærkede, at jeg var begyndt at smuldre mit rugbrød, lige som man smuldrer hash, når man skal lave en joint. Og var der også en lærer, som forsøgte at installerede os et andet sted, for at få os væk fra min far.

- Men det var jo i slutningen af 70'erne, og dengang gik man nok ikke helt så højt op i at gribe ind i forhold til udsatte børn, tilføjer Tina.

Mistro til systemet

Hun bebrejder ikke myndighederne. For hjemmefra blev hun opdraget til at opfatte systemet med mistro, og nogen man absolut ikke skulle kontakte.

- Det sidder nok lidt i mig endnu. Jeg skal i hvert fald øve mig meget på at åbne op for godteposen og forklare, hvorfor jeg er utryk, hvis jeg er til et møde med kommunen eller lignende. Og det er jo i grunden noget pjat, for jeg kan sagtens stå foran et auditorium med 100-vis af tilhørere og holde et oplæg, og jeg har også prøvet at være case for ex. sygepleje- og psykologstuderende, forklarer Tina.

Selvom hun oprindeligt skrev Mælkebøttebarn i blomst for at bearbejde sine egne oplevelser, er bogen - som hun selv har bekostet - i dag ude i 4. oplag, og den udkommer også snart på engelsk.

- Jeg har fået så megen positiv respons, at det er kommet helt bag på mig. Jeg havde jo ikke regnet med, at der var andre end mig selv, der kunne have glæde af den. Men den bliver både brugt af studerende og folk, som arbejder med udsatte, og det synes jeg virkelig er dejligt.

Mange henvendelser

Tina smiler ofte, selvom snakken er alvorlig. Hun får forsat mails og henvendelser fra folk, som har læst hendes bog, og det sker også, at folk fortæller om barske oplevelser fra deres egen barndom.

- Til at begynde med blev jeg faktisk lidt ked af det. For de fortæller både om incest og andre grimme ting, og jeg kan jo ikke gå ind i hver enkelt sag. Så jeg plejer bare at svare pænt og skrive, at jeg er ydmyg og taknemmelig for den tillid, de har vist mig, understreger hun.

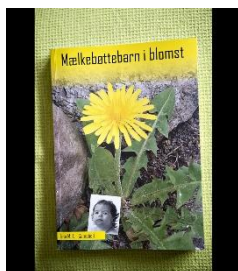
Det sker også, at Tina tager ud og holder foredrag om sin bog og sine oplevelser. Men hun prøver at holde lidt igen, for hendes sygdom betyder, at der skal økonomiseres med kræfterne.

- Det er en af bivirkningerne ved hiv-medicinen. For den kan ikke blandes med gigt-medicin, så den eneste behandling jeg får i dag, er de pauser, jeg bliver nødt til at holde med jævne mellemrum. Men det betyder også, at der er dage, hvor jeg dårligt kan gå - og andre, hvor det går bedre, forklarer hun.

At hun har hiv var der i mange år ikke ret mange, der vidste. Neils familie har for eksempel først fået det at vide for nylig, for nu kommer bogen jo på engelsk, og så nu bliver det svært at holde skjult for dem.

Neil, som kommer fra Skotland, mødte hun oprindeligt på et datingsite. Og han viste sig at være alt, hvad hun havde ledt efter i forhold til tryghed, stabilitet og ro.

- Da jeg var mest syg i 1999, tænkte jeg meget over tingene - også i forhold til, hvad det var for en mand, jeg gerne ville have. Og det var jo meget præcist sådan en som Neil, selvom vi startede med at skrive sammen som venner, forklarer hun.

En stabil base

Huset i Vodskov og de to børn plus den datter Neil havde i forvejen udgør med andre ord den trygge base, Tina ikke har haft liv før. Og spørger man hende, om der har været andre udslagsgivende elementer, som gør, at hun på en eller anden måde altid er landet på benene, kan hun i første omgang ikke rigtigt komme i tanke om noget.

- Jo, jeg har jo en meget god veninde, som altid har været der for mig - også de mange gange jeg har været på hospitalet. Og så har jeg også haft megen glæde af at komme i FNUG, som er en forening af unge med gigt. For der mødte jeg andre, som var endnu mere syge, og de klarede sig jo alligevel, fortæller hun.

I FNUG oplevede Tina også en række kommunale sagsbehandlere, som kom og mødtes med dem ganske gratis. Og det gjorde, at hun langsomt fik mere og mere tillid til systemet.

- Jeg endte faktisk med at takke ja til at blive landsformand for foreningen i år 2000, og jeg har også fungeret som kontaktperson for andre unge, der har brug for nogen at tale med, forklarer hun.

Fremtiden for den 42 årige fighter og mor til to byder blandt andet på en jul med besøg, hvor familien får besøg af Neils forældre. Og så glæder hun sig også til at brede bogen ud til endnu flere.

- Den kan jo både købes i boghandlen og som e-bog. Og man kan også låne den på biblioteket, men der er der vist en ret lange venteliste, tilføjer hun.